

Súd: Krajský súd Nitra
Spisová značka: 2Tos/50/2025
Identifikačné číslo súdneho spisu: 4324010764
Dátum vydania rozhodnutia: 11. 06. 2025
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ: JUDr. Lenka Formel Kováčová, PhD.
ECLI: ECLI:SK:KSNR:2025:4324010764.1

Uznesenie

Krajský súd v Nitre, v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Lenky Formel Kováčovej, PhD. a členiek senátu JUDr. Ľubomíry Kubáňovej a JUDr. Ľubice Libantovej Medveckej, PhD., v trestnej veci proti odsúdenému A. B., pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držanie a obchodovanie s nimi podľa § 172 odsek 1 písmeno c/, písmeno d/, odsek 2 písmeno c/ Trestného zákona, o sťažnosti odsúdeného A. B. proti uzneseniu Okresného súdu Levice zo dňa 21. 3. 2025 sp. zn. 2Nt/36/2024, na neverejnom zasadnutí konanom v Nitre dňa 11. júna 2025, takto

rozhodol:

Podľa § 193 odsek 1 písmeno c/ Trestného poriadku sa sťažnosť odsúdeného A. B. z a m i e t a, pretože nie je dôvodná.

odôvodnenie:

Napadnutým uznesením Okresný súd Levice (ďalej len „súd I. stupňa“) podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol návrh odsúdeného A. B. (ďalej len „odsúdený“) na povolenie obnovy konania pôvodne vedeného na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 3T/31/2021 ZO Dňa 17. 5. 2021 s poukazom na ustanovenie § 394 Tr. por.

Súd I. stupňa uviedol, že odsúdený podal návrh na povolenie obnovy konania z dôvodu, že došlo k novele Trestného zákona a s ohľadom na skutočnosť, že v pôvodnom konaní sa ku skutku priznal iba z obavy z výšky trestu. Namietol, že pervitín nepredával a usvedčujú ho iba výpovede tzv. „kajúcnikov“ (C. D., E. F., G. F. a G. F.). Po novele Trestného zákona by mal byť skutok právne kvalifikovaný podľa § 173 Tr. zák. iba ako zločin s dolnou hranicou trestnej sadzby nie 10 ale 7 rokov. Táto skutočnosť podľa neho odôvodňuje povolenie obnovy konania aj s poukazom na § 33a Tr. zák. Poukázal tiež na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. ÚS 1/2021 zo dňa 27. 9. 2023 a nález sp. zn. II. ÚS 111/2015 zo dňa 3. 9. 2015. Ďalej namietol, že Kriminálny a expertízny ústav PZ do 30. 6. 2022 nespĺňal zákonom predpísané podmienky na poskytovanie posudkov ako znalecký ústav podľa § 2 ods. 1 s poukazom na § 19 zákona č. 382/2004, čo odstránila až novela zák. č. 187/2022 Z. z., čo je tiež novou skutočnosťou, keďže súd sa v pôvodnom konaní opieral o dôkaz, ktorý bol vykonaný neoprávnenou osobou. Navrhol preto zrušiť napadnutý rozsudok vo výroku o treste a rozhodnúť podľa § 403 Tr. por. o väzbe.

Súd I. stupňa poukázal na to, že z pripojeného spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/31/2021 vyplýva, že odsúdený bol právoplatne uznaný vinným rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/31/2021 zo dňa 17. 5. 2021, právoplatným dňa 17. 5. 2021, pre obzvlášť závažný zločin nedovolennej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1 písm. c/, písm. d/, ods. 2 písm. c/ Tr. zák. (účinného do 30. 4. 2022) s poukazom na § 138 písm. b/, písm. j/ Tr. zák., za čo mu bol uložený podľa § 172 ods. 2 Tr. zák. za použitia § 38 ods. 2, ods. 3 Tr. zák., § 36 písm. l/, písm. n/ Tr. zák., § 37 písm. m/ Tr. zák., § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák., trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom strázenia, ďalej trest prepadnutia veci a ochranný dohľad v trvaní 30 mesiacov. Zo zápisnice o

hlavnom pojednávaní vyplýva, že odsúdený za prítomnosti zvoleného obhajcu urobil vyhlásenie podľa § 257 ods. 1 písm. b/ Tr. por., že sa cíti byť vinný zo skutku, ktorý je uvedený v obžalobe a súd jeho vyhlásenie prijal. Vyhlásením o vine sa odsúdený na hlavnom pojednávaní výslovne vzdal práva vykonať na hlavnom pojednávaní dokazovanie kontradiktórnym spôsobom vypočutím svedkov, ktorí ho z trestnej činnosti usvedčovali, klásť im otázky, resp. odstraňovať rozpory, na ktoré poukazuje.

Súčasne z pripojeného spisu Okresného súdu Levice sp. zn. 4Nt/45/2022 súd I. stupňa zistil, že uznesením zo dňa 26. 9. 2022, ktoré nadobudlo právoplatnosť v spojení s uznesením Krajského súdu v Nitre sp. zn. 2Tos/105/2022, bol zamietnutý návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania vo veci pôvodne vedenej na Okresnom súde Levice pod sp. zn. 3T/31/2021, pričom už v tomto konaní odsúdený v návrhu dôvodil tým, že u neho nebol nájdený pervitín, že ho z protiprávneho konania usvedčili len tzv. „kajúcnici“ a že § 172 Tr. zák. bol s účinnosťou od 1. 5. 2022 novelizovaný. Prvostupňový súd vyhodnotil, že tieto skutočnosti nezakladajú dôvod na povolenie obnovy a návrh odsúdeného zamietol, pričom správnosť napadnutého vtedajšieho uznesenia potvrdil aj Krajský súd v Nitre.

Odsúdený v terajšom návrhu na povolenie obnovy konania trval na tom, že ustanovenie § 172 Tr. zák. zaniklo v dôsledku novely Trestného zákona účinnnej od 6. 8. 2024, nebol mu nájdený žiadny pervitín, iba marihuana, ktorá neobsahovala účinnú látku. Chcel, aby bol súdený len za marihuanu podľa nového Trestného zákona. Prostredníctvom obhajkyne poukázal aj na rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva vo veciach Vasaráb a Paulus proti Slovenskej republike a Čierny a Zachar proti Slovenskej republike.

Súd I. stupňa na verejnom zasadnutí odmietol vykonať dôkazy výsluchom svedka G. H. a I. J., pretože ich považoval za dôkazy nepodstatné, vzhľadom na vykonané dokazovanie, ako aj vzhľadom na to, že úlohou obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku nie je dopĺňať dokazovanie z pôvodného konania, ale len rozhodnúť, či vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného.

Súd I. stupňa konštatoval, že odsúdený napadol pôvodné rozhodnutie prioritne z dôvodu, že novelou Trestného zákona účinnou dňom 6. 8. 2024 došlo k zmene § 172 Tr. zák., na základe ktorého bol uznaný vinným, pričom aktuálne sú drogové trestné činy posudzované odlišne podľa § 173 Tr. zák. a novela má za cieľ určenie presného množstva drogy práve na základe záchytu a žiadny pervitín mu nebol nájdený. Zároveň uviedol, že mu bol oproti súčasnej právnej úprave uložený neprimeraný trest, o ktorého zmenu, z dôvodu toho času miernejšieho postihu za rovnaký skutok, usiluje.

K tvrdeniu odsúdeného, že vzhľadom na novelu Trestného zákona, ktorá nadobudla účinnosť dňa 6. 8. 2024 a s tým súvisiacu zmenu trestnej sadzby trestu odňatia slobody, ktorý bol odsúdenému uložený rozsudkom Okresného súdu Levice sp. zn. 3T/31/2021 zo dňa 17.05.2021, právoplatným dňa 17.05.2021, a ktorý bol odsúdenému uložený podľa Trestného zákona pred účinnosťou novely, súd I. stupňa konštatoval, že úmyslom zákonodarcu v súvislosti s novelizáciou Trestného zákona nebolo prehodnocovanie každého právoplatne uloženého trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený podľa platných a účinných predpisov do 6. 8. 2024. Uvedené vyplýva aj z prechodného ustanovenia § 438k ods. 7 Tr. zák., ktorý upravuje právnu situáciu v prípade, že došlo k právoplatnému uloženiu trestu pred účinnosťou novely Trestného zákona za čin, ktorý už nie je definovaný ako trestný čin.

Ďalej súd I. stupňa dôvodil, že v danom prípade sa nejedná ani o prípad vyplývajúci z ustanovenia § 394 ods. 4 písm. b/ Tr. por., keďže Ústavný súd Slovenskej republiky nevyslovil nesúlad žiadneho z ustanovení Trestného zákona, ktoré bolo aplikované na trestný čin, za ktorý bol odsúdený uznaný vinným v pôvodnom konaní, s Ústavou Slovenskej republiky, pričom len samotná zmena príslušných ustanovení Trestného zákona v čase po nadobudnutí právoplatnosti rozsudku vyhláseného v pôvodnom konaní nie je dôvodom na povolenie obnovy konania, ak zákon neustanovuje inak. Pokiaľ ide o aplikáciu neskoršieho, pre páchatel'a priaznivejšieho zákona, zo znenia ustanovenia § 2 ods. 1 Tr. zák. vyplýva, že trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný. Ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony, trestnosť činu sa posudzuje a trest sa ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší. Z uvedeného vyplýva, že neskorší zákon, ktorý je pre páchatel'a priaznivejší, možno použiť len do vyhlásenia rozsudku v danej veci. Preto v konaní o povolenie obnovy konania ako mimoriadneho opravného prostriedku nemožno bez relevantných nových dôkazov či nových skutočností súdu skôr neznámych (ktoré odsúdený nepredložil) nanovo posudzovať trestnosť činu či primeranosť trestu uloženého v pôvodnom konaní.

Samotné skutočnosti uvádzané odsúdeným, že bol usvedčený výpoveďami tzv. „kajúcnikov“ a nebol u neho nájdený pervitín, nepovažoval súd I. stupňa za nové skutočnosti odôvodňujúce povolenie obnovy konania, keďže tieto boli súdu známe už počas pôvodného trestného stíhania odsúdeného. Zároveň súdu nebolo známe, že by týmto svedkov zo strany orgánov činných v trestnom konaní bola ponúknutá

nejaká výhoda, okrem toho svedkovia boli vypočutí zákonným spôsobom, obhajca odsúdeného bol o možnosti zúčastniť sa na výsluchoch vopred informovaný a samotné označenie týchto svedkov zo strany odsúdeného ako tzv. „kajúcnikov“ bolo pre súd irelevantné.

K tvrdeniu odsúdeného o nezákonnom poskytovaní posudkov zo strany Kriminologického a expertízneho ústavu súd I. stupňa poznamenal, že novela zákona č. 187/2022 Z. z., ktorou bol novelizovaný zákon č. 382/2004 Z. z. o znalcoch, tlmočníkoch a prekladateľoch v znení neskorších predpisov priniesla zmenu v postavení tohto ústavu a priznala mu postavenie samostatného znaleckého ústavu v odbore kriminalistika a upravila jeho postavenie v súvislosti s jeho špecifickým postavením ako súčasť organizačnej štruktúry Policajného zboru, pričom táto zmena nemala žiadny vplyv na zákonnosť posudkov, ktoré boli do uvedenej novelizácie zo strany ústavu vypracované.

Súd I. stupňa uzavrel, že odsúdený bol v pôvodnom konaní uznaný vinný na základe dokazovania vykonaného v súlade so zákonom, usvedčený bol nielen výpoveďami svedkov, ale aj výsledkami znaleckých posudkov a ďalších listinných dôkazov, najmä prepisov záznamov z telekomunikačnej prevádzky. V neposlednom rade boli uvedené dôkazy podporené aj jeho priznaním viny a vyhlásením na hlavnom pojednávaní podľa § 257 Tr. por., ktoré urobil slobodne a dobrovoľne za prítomnosti obhajcu. Nesprávna je preto predstava odsúdeného, že po uznaní viny v rámci vyššie popísaného procesného postupu a jeho právoplatnom odsúdení možno úspešne pod záštitou inštitútu obnovy konania dosiahnuť opätovné vykonanie dokazovania.

K argumentácii odsúdeného ohľadne primeranosti trestu súd I. stupňa poznamenal, že odsúdenému bol v pôvodnom konaní uložený nepodmienečný trest odňatia slobody vo výmere 8 rokov so zaradením do ústavu na výkon trestu so stredným stupňom stráženia, pričom mu bol aplikovaný inštitút mimoriadneho zníženia trestu podľa § 39 ods. 1 Tr. zák. a ukladaný trest pod zákonom stanovenú hranicu trestnej sadzby, ktorá bola v tom čase účinného Trestného zákona za spáchaný trestný čin 10 až 15 rokov. S poukazom na uvedené takto uložený trest považuje za zákonný a primeraný, ktorý nie je v zrejmom nepomere k závažnosti spáchaného činu alebo k pomerom páchateľa. Pre úplnosť dodal, že neprimeranosť trestu pociťovaná odsúdeným ako prísna, nemôže byť dôvodom na povolenie obnovy konania.

Vzhľadom na vyššie popísané dôvody a absenciu podmienok obnovy konania súd I. stupňa návrh odsúdeného na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 2 Tr. por. zamietol.

Proti tomuto uzneseniu podal ihneď po jeho vyhlásení sťažnosť odsúdený, ktorú písomne zdôvodnil prostredníctvom obhajkyne tým, že svedkovia, ktorí si od neho mali kupovať drogy, neboli stíhaní, súd I. stupňa mu zamietol vykonať výsluch svedkov G. H. a I. J., jeho vec je postavená na výpoveďach „kajúcnikov“, nebol zaistený pervitín, priznal sa pôvodne iba z obavy z výšky trestu, nebola zohľadnená novela Trestného zákona účinná od 6. 8. 2024, vo vzťahu k čomu poukázal opätovne na nález Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. PL. 1/2021 a sp. zn. II. ÚS 111/2015, pričom vytkol súdu I. stupňa, že sa s touto argumentáciou v odôvodnení svojho rozhodnutia nevysporiadal, opätovne namietol nezákonnosť znaleckého posudku KEÚ PZ. Konštatoval, že výpovede svedkov boli rozporné v spojení so skutočnosťou, že v byte sa počas domovej prehliadky nenašiel pervitín. Uvedené skutočnosti môžu odôvodniť iné rozhodnutie o vine, z ktorého dôvodu považuje napadnuté uznesenie za nesprávne a navrhol zrušiť napadnuté uznesenie a uložiť súdu I. stupňa opätovne vo veci konať a rozhodnúť.

Krajský súd v Nitre, ako nadriadený súd, na základe riadne a včas podanej sťažnosti oprávnenou osobou podľa § 192 ods. 1 písm. a/, písm. b/ Tr. por., preskúmal správnosť výroku napadnutého uznesenia, proti ktorému sťažovateľ podal sťažnosť a konanie predchádzajúce tomuto výroku a dospel k záveru, že sťažnosť nie je dôvodná.

Po preskúmaní spisového materiálu a postupu súdu I. stupňa pri rozhodovaní o návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania nadriadený súd zistil, že súd I. stupňa postupoval zákonne a rozhodol správne, pričom svoje rozhodnutie aj adekvátne odôvodnil, preto naň nadriadený súd ako na správne poukazuje.

Podľa § 394 ods. 1 Tr. por., obnova konania, ktoré sa skončilo právoplatným rozsudkom alebo právoplatným trestným rozkazom, sa povolí, ak vyjdú najavo skutočnosti alebo dôkazy súdu skôr neznáme, ktoré by mohli samy osebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu, alebo vzhľadom na ktoré upustenie od potrestania alebo upustenie od uloženia

súhrnného trestu by bolo v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo by bolo v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Podľa § 394 odsek 4 písm. b/ Tr. por., skutočnosťou skôr neznámou podľa odsekov 1 až 3 je aj strata účinnosti právneho predpisu, jeho časti alebo niektorého ustanovenia podľa čl. 125 ods. 3 ústavy voči rozsudku vydanému na základe aplikácie takého právneho predpisu jeho časti alebo niektorého ustanovenia, ak tento rozsudok nadobudol právoplatnosť, ale nebol vykonaný.

Podľa § 399 ods. 2 Tr. por., súd návrh na povolenie obnovy konania zamietne, ak nezistí podmienky obnovy konania podľa § 394.

V predmetnom konaní krajský súd zistil, že boli splnené formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 1 Tr. por., t. j. návrh podala osoba na to oprávnená, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova konania prípustná a nie je v zmysle § 395 Tr. por. vylúčená. Nebola však zistená existencia takých nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného, alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest odsúdeného bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchatel'a, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

K obnove konania nadriadený súd považuje za potrebné opätovne odsúdenému zdôrazniť, že ide o mimoriadny opravný prostriedok, účelom ktorého je odstrániť nedostatky v skutkových zisteniach právoplatných rozhodnutí, pokiaľ dodatočne vyšli najavo nové skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli rozhodujúcemu orgánu skôr známe, a teda v právoplatnom rozsudku sa ani nemohli brať do úvahy. Súčasne ale tieto nové skutočnosti musia byť tak závažné, že odôvodňujú zásah do stability a nezmeniteľnosti právoplatného odsudzujúceho rozsudku. Skutočnosťou predtým neznámou sa rozumie taká skutočnosť, ktorá nebola predmetom dokazovania v pôvodnom konaní. Ide o objektívne existujúci jav, ktorý nie je v tej istej veci dôkazom, ale ktorý môže mať vplyv na zistenie skutkového stavu veci v zmysle § 2 ods. 10 Tr. por. alebo rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „ESLP“) konštatujúce porušenie základných ľudských práv alebo slobôd obvinenej osoby bez možnosti nápravy jeho negatívnych dôsledkov (§ 394 ods. 4 Tr. por.).

Nové skutočnosti v konaní o povolení obnovy konania treba preukázať novými dôkazmi. Novým dôkazom je dôkaz, ktorý nebol zahrnutý do pôvodného konania, t. j. nebol v konaní vôbec uplatnený alebo vykonaný, prípadne ak takýto dôkaz bol síce v pôvodnom konaní vykonaný, avšak po právoplatnosti rozhodnutia nadobudol nový obsah (R 72/1980).

Po zistení, že o takéto skutočnosti alebo dôkazy ide, prichádza do úvahy hodnotenie súdu v tom smere, či by tieto mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami alebo dôkazmi skôr známymi viesť k inému procesnému výsledku ako je pôvodný právoplatný rozsudok.

Až v prípade, že sú kumulatívne splnené obe uvedené podmienky, súd môže povoliť obnovu konania v zmysle citovaného ustanovenia. V opačnom prípade návrh na obnovu konania zamietne pre nesplnenie zákonných predpokladov.

Zároveň platí, že v konaní o návrhu na povolenie obnovy konania nemožno preskúmavať vecnú správnosť rozsudku vydaného v základnom konaní. Samotné tvrdenie osoby, ktorá podala návrh na povolenie obnovy konania nie je pre takéto zásadné rozhodnutie postačujúce a súd ani nie je povinný vydať rozhodnutie v súlade s jej právnymi názormi alebo hodnotením dôkazov (rozhodnutia Ústavného súdu Slovenskej republiky sp. zn. I. ÚS 50/2004, sp. zn. IV. ÚS 252/2004).

V rámci konania o návrhu na povolenie obnovy konania nie je možné preskúmavať správnosť pôvodného rozhodnutia, jeho zákonnosť a odôvodnenosť, nie je možné posudzovať zákonnosť procesného postupu v pôvodnom konaní v tom smere, či sa súd pri rozhodovaní vrátane rozhodovania o treste, vysporiadal so všetkými okolnosťami významnými pre rozhodnutie a obhajobou obvineného, či rešpektoval zásady bezprostrednosti a ústnosti pri dokazovaní, či bolo zachované právo na obhajobu, či vykonal a prihliadol na všetky do úvahy prichádzajúce dôkazy a podobne. Krajský súd konštatuje, že uvedená úprava nie je

v rozpore s Dohovorom o základných ľudských práva a slobodách, ktorý má ako medzinárodná zmluva, ktorou je Slovenská republika viazaná, prednosť pred vnútroštátnymi zákonmi.

Pri obnove konania súd skúma len či vyšli najavo skutočnosti a dôkazy súdu skôr neznáme a súčasne, či by tieto dôkazy alebo skutočnosti samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi skôr známymi, mohli odôvodniť iné rozhodnutie o vine alebo o treste. Vychádzajúc potom z ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. súd rozhodujúci o povolení obnovy konania v prvom rade skúma, či sú v návrhu uvádzané také skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli skôr, t. j. v pôvodnom konaní alebo v konaní o predchádzajúcich návrhoch na povolenie obnovy konania, známe.

Na podklade vyššie uvedeného nadriadený súd konštatuje, že sa v celom rozsahu stotožnil s názorom súdu I. stupňa. Nad rámec dôvodov uvedených v odôvodnení napadnutého uznesenia udáva, že odsúdený sa už raz pokúsil o revíziu jeho procesu návrhom na povolenie obnovy konania, ktorý bol prejednaný Okresným súdom Levice pod sp. zn. 4Nt/45/2022 a Krajským súdom v Nitre pod sp. zn. 2Tos/105/2022 a ktorý bol zamietnutý sčasti z rovnakých dôvodov, keď taktiež uvádzal, že bol odsúdený iba na základe výpovedí „kajúcnikov“ a že sa má na neho vzťahovať novela Trestného zákona účinná od 1. 5. 2022.

Opätovne musí krajský súd konštatovať, že novým dôkazom, príp. novou skutočnosťou súdu skôr neznámou, nie sú tvrdenia odsúdeného, že ho usvedčovali iba svedkovia „kajúcnici“, ktorí neboli následne trestne stíhaní. V tejto súvislosti dáva krajský súd do pozornosti odsúdenému, že sama skutočnosť, že svedkovia boli užívateľmi drog (bez záchytu drog a len na svoju konzumáciu) trestné nie je. Taktiež skutočnosť, že pri domovej prehliadke mu nebol zaistený pervitín, neznamena, že nemôže byť odsúdený za predaj pervitínu, pokiaľ ho z tejto činnosti už v prípravnom konaní usvedčovali svedkovia C. D., E. F., G. F. a G. F., ktorí vypovedali po riadnom zákonnom poučení a bez priznania procesného postavenia tzv. „kajúcnikov“ alebo poskytnutia akejkoľvek výhody. Opakovane krajský súd ako v predošlom rozhodovaní o jeho sťažnosti voči zamietnutiu návrhu na povolenie obnovy konania konštatuje, že z predložených spisov mu nie je známe, že by uvedeným svedkom bola ponúknutá akákoľvek „dohoda“ zo strany orgánov činných v trestnom konaní, ak budú uvádzať skutočnosti v neprospech odsúdeného, ako tvrdil odsúdený alebo že by im bolo podmienene zastavené trestné stíhanie vedené ako spolupracujúcich obvinených.

Pokiaľ ide o usvedčujúce dôkazy zabezpečené ešte v prípravnom konaní okrem vyššie uvedených svedkov, odsúdený bol usvedčený aj výsledkami znaleckých posudkov a listinnými dôkazmi, najmä prepismi záznamov z telekomunikačnej prevádzky, ktoré všetky dôkazy v súhrne usvedčovali odsúdeného zo spáchanej trestnej činnosti. V neposlednom rade boli uvedené dôkazy podporené aj jeho priznaním viny a vyhlásením na hlavnom pojednávaní podľa § 257 Tr. por., ktoré urobil slobodne a dobrovoľne za prítomnosti obhajcu po možnosti sa s ním poradiť. Jeho obrana spočívala v tom, že sa mal priznať iba z obavy z výšky trestu na tom nič nemení a nie je právne relevantná s ohľadom splnenia podmienok na obnovu konania.

Krajský súd zdôrazňuje, že v pôvodnom konaní boli všetky dôkazy vykonané v súlade s ustanoveniami Trestného poriadku, boli riadne vyhodnotené a iba sama skutočnosť, že odsúdený namieta spôsob hodnotenia dôkazov, nie je dôvodom obnovy konania. Žiadnemu z dôkazov nemožno pripísať „a priori“ výsostné postavenie, ale dôkazy sa hodnotia v zmysle ustanovenia § 2 ods. 12 Tr. por. každý jednotlivo i vo vzájomnom súhrne s ostatnými dôkazmi, pričom tieto hodnotí súd podľa svojho vnútorného presvedčenia založeného na starostlivom uvážení všetkých okolností prípadu.

K námietke odsúdeného, že počas domovej prehliadky u neho nebol zaistený pervitín, iba marihuana, krajský súd opäť konštatuje, že ani to nie je dôvodom na povolenie obnovy konania, keďže táto skutočnosť bola známa od počiatku. Okrem toho jednotliví svedkovia vypočutí v prípravnom konaní sa vyjadrovali k tomu, že si kupovali a zabezpečovali od odsúdeného pervitín aj marihuanu a skutočnosť, že práve v čase vykonania domovej prehliadky doma nemal žiadny pervitín ho viny nezbavuje.

Pokiaľ ide o námietku odsúdeného smerovanú k tzv. nezákonnosti znaleckého posudku Kriminalistického a expertízneho ústavu Policajného zboru (ďalej len „KEÚ PZ“), krajský súd konštatuje, že je pravdou, že došlo k novelizácii ustanovenia § 19 zákona č. 382/2004 Z. z., avšak táto riešila iba zapísanie KEÚ PZ do zoznamu znaleckých ústavov bez splnenia ďalších podmienok v tomto

zákone uvedených, čo rozhodne nemalo žiadny vplyv na zákonnosť doposiaľ vypracovaných znaleckých posudkov týmto ústavom, ktorý aj dovtedy podával znalecké posudky riadne na základe tohto zákona.

Ani jeden z vyššie uvádzaných dôvodov podania návrhu na obnovu konania odsúdeným nie je preto novou skutočnosťou alebo dôkazom súdu v pôvodnom konaní neznámou a nespĺňa podmienku, že ide o dôkaz, ktorý vyšiel najavo alebo bol súdu skôr neznámy a ktorý by súčasne mohol odôvodniť iné rozhodnutie o vine a treste odsúdeného.

S poukazom na uvedené skutočnosti ani nadriadený súd nezistil žiadne nové skutočnosti v jeho prospech, ktoré by súčasne boli dôvodom na povolenie obnovy konania v zmysle ustanovenia § 394 ods. 1 Tr. por. Skutočnosti uvádzané odsúdeným v návrhu na povolenie obnovy konania, resp. počas verejného zasadnutia pred súdom I. stupňa, nie sú zákonnými a dostatočnými dôvodmi na povolenie obnovy konania. Krajský súd uvádza, že aj trest bol odsúdenému správne ukladaný podľa § 172 ods. 2 Tr. zák., dokonca ako správne uviedol súd I. stupňa znížený postupom podľa § 39 ods. 1, ods. 3 písm. c/ Tr. zák.

V predmetnom konaní teda krajský súd zistil, že hoci boli splnené formálne náležitosti návrhu na povolenie obnovy konania podľa § 399 ods. 1 Tr. por., t. j. návrh podala osoba na to oprávnená, smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému je obnova konania prípustná a nie je v zmysle § 395 Tr. por. vylúčená, nebola súčasne zistená existencia nových skutočností alebo dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré by mohli samy o sebe alebo v spojení so skutočnosťami a dôkazmi už skôr známymi odôvodniť iné rozhodnutie o vine odsúdeného alebo vzhľadom na ktoré by pôvodne uložený trest odsúdeného bol v zrejmom nepomere k závažnosti činu alebo k pomerom páchateľa, alebo uložený druh trestu by bol v zrejmom rozpore s účelom trestu.

Krajský súd nezistil v postupe súdu I. stupňa pri prerokovávaní jeho návrhu na povolenie obnovy konania a pri vydaní napadnutého rozhodnutia žiadne porušenie ustanovení Trestného poriadku, pričom napadnuté uznesenie je aj adekvátne odôvodnené v súlade s ustanovením § 168 Tr. por. a preto odsúdeným vytykané „nedostatky“ považuje iba za formu jeho obrany a snahu o opätovné prehodnotenie vykonaných dôkazov, na čo neslúži inštitút obnovy konania.

Pokiaľ ide o návrh na vypočutie svedkov G. H. a I. J., odsúdený tento svoj návrh žiadnym spôsobom neodôvodnil a neuviedol ako sa títo vedia relevantne ku skutku mu kladenému za vinu vyjadriť a s poukazom na rozsah a obsah dokazovania vykonaného v prípravnom konaní a jeho vyhlásenie o vine na hlavnom pojednávaní, ani nadriadenému súdu nie je zjavné, ako by sa mohol zvrátiť fakt uznania viny odsúdeného, ktoré je založené na podklade viacerých usvedčujúcich dôkazov. Na tomto mieste nadriadený súd považuje za potrebné tiež zvýrazniť, že ťažisko dokazovania sa nachádza na súde I. stupňa a jeho skutkové závery môže dopĺňať, či korigovať iba odvolací súd v rámci odvolacieho konania, ktoré v pôvodnom konaní prebehlo. Krajskému súdu tiež nie je zrejmé, prečo by sa malo v prípade týchto dvoch svedkov jednať o nový dôkaz súdu skôr neznámy.

Vo vzťahu k rozhodnutiam ESLP Zachar a Čierny proti Slovenskej republike a Vasaráb a Paulus proti Slovenskej republike, krajský súd konštatuje, že pri prvom rozhodnutí sa ESLP vyjadroval k porušeniu práv obvineného na obhajobu z dôvodu vznesenia obvinenia za miernejšiu právnu kvalifikáciu, ako vyplývala z vykonaných dôkazov, čo nie je prípad odsúdeného a pokiaľ ide o rozhodnutie vo veci Vasaráb a Paulus, tu sa ESLP vyjadroval ku skutočnosti, že je neprijateľné, aby sa v konaní vykonávali iba dôkazy preukazujúce vinu obvineného bez tohto, aby boli vykonané aj dôkazy spochybňujúce vinu obvineného, najmä za situácie, že obvineného usvedčujú výlučne svedkovia, ktorí majú motiváciu spolupracovať s orgánmi činnými v trestnom konaní, keďže sú sami podozriví zo spáchania trestnej činnosti. Vo vzťahu k tomuto rozhodnutiu ESLP treba konštatovať, že trestná vec odsúdeného neodzrkadľuje stav popísaný v tomto rozhodnutí. V prejednávanej veci, ako bolo vyššie uvedené bol odsúdený usvedčovaný nielen výpoveďami svedkov, ale aj celým radom ďalších vyššie uvedených dôkazov, navyše sám sa k trestnej činnosti priznal a jej spáchanie oľutoval, vyhlásil vinu za spáchaný skutok a taktiež nebolo preukázané, že by uvedení svedkovia boli sami podozriví zo spáchania trestnej činnosti, keďže samotná konzumácia drogy nie je trestným činom podľa právneho poriadku Slovenskej republiky a súčasne nevystupovali v tejto veci ani ako spoluobvinení. Nemožno teda tvrdiť, že by orgány činné v trestnom konaní preskúmavali iba jednu vyšetrovaciu verziu. Je však potrebné prisvedčiť argumentácii odsúdeného, že súd I. stupňa sa s týmito jeho námietkami žiadnym spôsobom v napadnutom rozhodnutí nevysporiadal.

Podstata návrhu odsúdeného na povolenie obnovy konania, ako i základom sťažnostných námietok odsúdeného bola aj argumentácia, že novela Trestného zákona č. 40/2024 Z. z. účinná od 6. 8. 2024 je novou skutočnosťou, ktorá je spôsobilá privodiť pre neho iné rozhodnutie vo veci v podobe zmiernenia jeho právnej kvalifikácie a trestu vzhľadom k zmene § 172 Tr. zák. ako i novému ustanoveniu § 33a Tr. zák.

Krajský súd v tejto súvislosti konštatuje, že úmyslom zákonodarcu pri novelizácii Trestného zákona účinného od 6. 8. 2024 nebolo prehodnocovanie každého právoplatne uloženého trestu odňatia slobody, ktorý bol uložený podľa platných a účinných predpisov do účinnosti uvedenej novely, teda do 6. 8. 2024, čo možno vyvodiť aj z prechodného ustanovenia § 438k ods. 7 Tr. zák., ktorý upravuje právnu situáciu v prípade, že došlo k právoplatnému uloženiu trestu pred účinnosťou novely Trestného zákona za čin, ktorý už nie je definovaný ako trestný čin.

Na tomto mieste je tiež nutné zvýrazniť, že § 394 ods. 1 Tr. por. upravuje podmienky obnovy konania, ktoré sa týkajú nedostatkov skutkových zistení, vrátane osoby páchatela, ako skutočností a dôkazov súdu skôr neznámych, ktoré vyšli najavo až po právoplatnosti rozhodnutia. Netýkajú sa zmeny právneho stavu, t. j. zákonných podkladov posudzovania trestnosti činu a ukladania trestu. Preto novela Trestného zákona č. 300/2005 Z. z., ktorá nadobudla účinnosť dňa 6. 8. 2024, nie je novou skutočnosťou súdu skôr neznámou, ktorú má na mysli ustanovenie § 394 ods. 1 Tr. por.

Nadriadený súd dáva do pozornosti, že jediným prípadom, kedy neskoršia zmena právnej úpravy odôvodňuje povolenie obnovy konania (a to za ďalších konkrétnych podmienok) je ten, keď Ústavný súd Slovenskej republiky svojim rozhodnutím podľa čl. 125 ods. 3 Ústavy Slovenskej republiky, ktoré by bolo považované za skutočnosť skôr neznámu podľa § 394 ods. 4 písm. b/ Tr. por. a § 93 ods. 1 zákona č. 314/2018 Z. z. o Ústavnom súde Slovenskej republiky a o zmene a doplnení niektorých zákonov, vyslovil nesúlad niektorého ustanovenia tých právnych noriem, na základe ktorých bol vydaný právoplatný odsudzujúci rozsudok, s Ústavou Slovenskej republiky, ústavným zákonom alebo medzinárodnou zmluvou, s ktorou vyslovila súhlas Národná rada Slovenskej republiky a ktorá bola ratifikovaná a vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom. V prejednávanej veci odsúdeného však nejde o tento prípad.

Tiež je nutné zdôrazniť, že čl. 50 ods. 6 Ústavy Slovenskej republiky upravuje časovú pôsobnosť trestnoprávných hmotných noriem a táto je výslovne obsiahnutá aj v ustanovení § 2 ods. 1 Tr. zák., podľa ktorého sa trestnosť činu posudzuje a trest ukladá podľa zákona účinného v čase, keď bol čin spáchaný, s výnimkou prípadu, ak v čase medzi spáchaním činu a vynesením rozsudku nadobudnú účinnosť viaceré zákony a v ktorom prípade sa trestnosť činu posudzuje a trest ukladá podľa zákona, ktorý je pre páchatela priaznivejší. Neskorší Trestný zákon ako pre odsúdeného priaznivejší však možno aplikovať iba „do konečného rozhodnutia“ o trestnom čine v trestnom konaní, t. j. do právoplatného skončenia veci.

Zmena právnej úpravy „po“ nadobudnutí právoplatnosti odsudzujúceho rozsudku je preto právne irelevantná, nemôže zakladať dôvod na jeho revíziu prostredníctvom návrhu na povolenia obnovy konania. Novelou Trestného zákona síce bola uložená povinnosť súdu preskúmať skoršie právoplatné rozhodnutia, avšak iba tie, pri ktorých zanikla trestnosť činu podľa § 84 Tr. zák., ak uložený trest dosiaľ nebol vykonaný, čo nie je prípad odsúdeného.

Vo vzťahu ku skutočnosti, že od 6. 8. 2024 bolo novelou Trestného zákona okrem iných zmenených aj ustanovenie § 172 Tr. zák., je potrebné uviesť, že obdobnú skutočnosť už namietal odsúdený aj v predchádzajúcom návrhu na povolenie obnovy konania, k čomu sa krajský súd vyjadril vo svojom rozhodnutí sp. zn. 2Tos/105/2022 a rovnako ako vtedy, ani terajšia novela Trestného zákona nie je dôvodom na povolenie obnovy konania (viď. aj jedno z ostatných rozhodnutí Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 5Tdo/14/2025 zo dňa 3. 4. 2025). Tento záver pritom nie je v rozpore s inými rozhodnutiami Ústavného súdu Slovenskej republiky, ani s odsúdeným citovanými rozhodnutiami sp. zn. PL. 1/2021 (ktorý sa týkal nesúladu ustanovenia § 58 ods. 2 a 3 Tr. zák. s Ústavou Slovenskej republiky) a sp. zn. II. ÚS 111/2015.

Na podklade hore uvedených skutočností a s odkazom na zákonné a správne dôvody napadnutého uznesenia bola sťažnosť odsúdeného ako nedôvodná zamietnutá, keďže neboli zistené žiadne dôvody na zmenu napadnutého uznesenia, ktoré by boli v prospech odsúdeného a ani žiadne také nesprávnosti v konaní, ktoré napadnutému uzneseniu predchádzalo a ktoré by mohli spôsobiť nezákonnosť rozhodnutia.

Toto rozhodnutie bolo prijaté pomerom hlasov 3:0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný ďalší riadny opravný prostriedok.